

Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.08.1962, sp. zn. 3 To 384/62, ECLI:CZ:KSOS:1962:3.TO.384.1962.1

Číslo: 22/1963

Právní věta:

Za zvláště nebezpečného recidivistu nutno považovat pachatele trestného činu krádeže nebo rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, i když odcizil (nebo se pokusil odcizit) zboží nebo peníze nepřesahující částku 500,- Kčs, jestliže jde o vícekrát trestaného pachatele majetkových deliktů, který soustavně páchá tyto trestné činy, zejména jedná-li tak záhy po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 16.08.1962

Spisová značka: 3 To 384/62

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Alimentace, Krádež, Recidiva zvláště nebezpečná, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Škoda, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35

§ 132

§ 213

§ 245

§ 247 141/1961 Sb. § 228

§ 254

§ 41

§ 42

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Ostravě uznal obžalovaného vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák., trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák., a trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák., kterých se obžalovaný dopustil tím, že

I.

a) v Ostravě- Vítkovicích v druhé polovici ledna 1962 odcizil B. částku 50,- Kčs,

b) dne 29. ledna 1962 v Olomouci v bytě P. odcizil částku 100,- Kčs M.,

c) dne 13. 5. 1962 v Ostravě-Vítkovicích v nemocnici ZÚNZ-VŽKG odcizil K. částku na hotovosti 293,- Kčs a hodinky zn. Poběda v ceně 360,- Kčs,

d) dne 9. 5. 1962 v Ostravě - Michálkovicích na společných ubikacích odcizil částku 25,- Kčs N.,

II. v měsíci březnu 1962 v Ostravě - Vítkovicích rozbil u automatu na cigarety a cukrovinky na Ruské třídě 7 okének a odcizil odtud balíček cigaret Šipka v ceně 2,- Kčs, 4 balíčky cukrovinek v ceně 11,- Kčs a 13 kusů čokolád v ceně 39,- Kčs ke škodě státního obchodu Pramen Ostrava,

III. v Ostravě - Vítkovicích od ledna do konce května 1962 neplatil výživné na svého nezletilého syna Romana a placení výživného se vyhýbal tím, že měnil zaměstnání a v zaměstnání meškal směny, takže jeho výděly byly malé a nebylo možno z těchto provádět příslušné srážky.

Za to byl odsouzen podle § 132 odst. 1 za použití § 35 odst. 1 k úhrnném trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let nepodmíněně a podle § 228 odst. 1 tr. ř. vyslovil soud povinnost nahradit B. částku 50,- Kčs, M., pomocné dělnici, částku 100,- Kčs, K., důchodci, částku 653,- Kčs, N., natěrači, částku 25,- Kčs, Pramen n. p. Ostrava byl odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Krajský soud v Ostravě k odvolání prokurátora uvedený rozsudek ve výroku o vině sub. I. a II. rušil a uznal, že obžalovaný oba majetkové trestné činy spáchal jako zvlášť nebezpečný recidivista a podle § 132 odst. 1 tr. zák., § 35 odst. 1 tr. zák., § 41 písm. b), § 42 odst. 1 tr. zák., mu uložil jako zvlášť nebezpečnému recidivistovi úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků.

Se zřetelem k těmto změnám zrušil v napadeném rozsudku též výrok o povinnosti k náhradě škody a o odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních a nově vyslovil podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost k náhradě škody.

Z odůvodnění:

Okresní prokurátor se domáhal svým odvoláním změny napadeného rozsudku u obžalovaného jak ve výroku o vině, tak i trestu. Okresní soud se dopustil pochybení ve výroku o vině, když obžalovaného nepovažoval za zvlášť nebezpečného recidivistu ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák., ačkoliv jsou tu všechny podmínky podle zákona, aby bylo na obžalovaného takto pohlíženo. Obžalovaný byl totiž již desetkrát soudně trestán, většinou pro majetkové trestné činy, přičemž mu byly ukládány výrazné nepodmíněné tresty odnětí svobody. Za tohoto stavu je nerozhodné, že snad částky, které odcizil, byly poměrně nízké.

Krajský soud přezkoumal podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a důvodnost všech výroků napadeného rozsudku a taktéž řízení mu předcházející a po vlastním zhodnocení skutků obžalovaného i jeho osoby shledal, že odvolání okresního prokurátora je důvodné.

Obžalovaný v řízení u soudu I. stupně se k činům plně doznal. U veřejného zasedání na svém doznání ničeho nezměnil. Skutky doznal, aniž by projevil lítost nad jejich spácháním a snahu po nápravě. Jeho doznání je ve shodě s výsledky provedeného dokazování, kterým byl obžalovaný plně usvědčen. Okresní soud na základě těchto zjištění správně kvalifikoval případy odcizení peněžních částek a hodinek uvedených pod a), b), c), d), jakožto jediný trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 str. zák., stejně tak správně posoudil skutek obžalovaného, uvedený pod II. rozsudku jakožto trestný čin

rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. Zákoně bylo také posouzení skutku obžalovaného, uvedeného v bodě III. ve směru trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák.

Okresní soud však se dopustil pochybení, jestliže při posuzování viny obžalovaného u trestného činu krádeže a u trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, neposoudil tohoto obžalovaného jakožto zvláště nebezpečného recidivistu, jak bylo také žalováno. Nezhodnotil dostatečně celkovou osobnost tohoto obžalovaného, který soustavně páchá úmyslné trestné činy majetkové povahy, ačkoliv byl již pro takové činy vícekrát potrestán.

Krajský soud na základě připojených spisů zhodnotil znovu osobnost obžalovaného pokud jde o jeho dřívější život a páchaní trestné činnosti, se zřetelem také k ostatním záznamům, vyplývajícím z výpisu z rejstříku trestů. Obžalovaný v letech 1946 až 1961 byl celkem 10krát trestán, z toho 7krát pro majetkové delikty, a to pro rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 tr. zák. a pro krádeže podle § 247 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. z r. 1950. Z vyžádaných spisů bylo zjištěno, že se obvykle jednalo o odcizování peněžních částek spoluobčanům, dále odcizení peněz vloupáním se do bytu, pak odcizení peněžních částek spolubydlícím v šatnách na ubikacích. V první trestní věci byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 a půl roku, v druhé věci úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně. Z tohoto trestu obžalovaný vyšel dne 23. 12. 1961. Trestných činů krádeže a rozkrádání, pro které byl nyní uznán vinným, se dopustil v období leden až květen 1962, tedy krátce po odpykání dřívějšího trestu. Přitom jeho dřívější odsouzení jsou v krátkých dobách za trestné činy, spáchané (pokud jde o majetkové delikty) v letech 1950, 1951, 1953, 1955, 1957 a 1960, k čemuž nyní přistupuje krátce po odpykání trestu trestná činnost v roce 1962. Za tohoto stavu je bezpečně prokázáno, že obžalovaný soustavně páchal a páchá úmyslné trestné činy téže povahy, za které byl již vícekrát potrestán, při čemž dosavadní tresty neměly žádoucího účinku. Trestných činů se dopouštěl obvykle krátce po odpykání dřívějšího trestu, při čemž se jednalo o zavržitelné útoky proti osobnímu majetku a o majetku, který je v socialistickém vlastnictví. Řetěz těchto trestných činů je nutno považovat za okolnost podstatně zvyšující stupeň společenské nebezpečnosti takového jednání, takže na obžalovaného nelze jinak nahlížet než na pachatele s charakterem zvláště nebezpečného recidivisty. Se zřetelem k tomu bylo z podnětu odvolání okresního prokurátora nutno zrušit výrok o vině v bodech I. a), b), c), d), II. napadeného rozsudku a vinu ohledně obžalovaného v těchto při vysloviti znovu s tím, že se činů tam uvedených dopustil jako zvláště nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 písm. b) tr. zák. Výrok o vině uvedený pod bodem III. zůstal nezměněn.

Se zřetelem k novému výroku o vině bylo třeba uložit obžalovanému nový trest, jakožto zvláště nebezpečnému recidivistovi se zřetelem přihlédnutím na ustanovení § 42 odst. 1 tr. zák. Přihlédnuto bylo při tom k osobním poměrům obžalovaného, který je rozvedený a má zákonnou povinnost k výživě dvou nezletilých dětí. Přitěžující v daném případě byla konkurence více trestných činů. Polehčovalo doznání se k činům. Se zřetelem k tomu, že podle § 42 tr. zák. se horní hranice trestní sazby odnětí svobody, stanovená v zákoně, zvyšuje o jednu třetinu a trest se mu ukládá v horní polovině takto stanovené trestní sazby, byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 roků.